

STRMILOVSKÉ NOVINY

3/1994

O ČEM SE MLUVÍ

Motto: Variace na vánoční téma

Spěcháme. Kolem nás spěchají i jiní. Přenášíme nápady, peníze, věci, problémy, radosti a strasti.

Symbolů vánoc kolem nás přibývá. Každý z nich zvlášť a všechny dohromady pomáhají vytvářet vánoční atmosféru.

Kdy se vánoční atmosféry prvně nadechneme, to se nedá zjistit.

Nedá se to ani předpovědět, ani naplánovat. Možná dokonce, že vánoční atmosféra je tu pořád, jen schopnost vnímat ji je nestejná. Někdo cítí vůni stromku ještě týdně po vánocích. Někomu stačí zaslechnout slůvko, zvuk, spatřit výraz, gesto, prostě zachytit cokoliv, co připomene vánoční chvíle, a dostaví se zvláštní jihnání. ..."

(A.Dvorský, Vánoce dnes)

Tímto úryvkem otevíráme dominující téma tohoto čísla Strmilovských novin - Advent a vánoční svátky. Několik variací na vánoční tematiku si můžete přečíst i prohlédnout na str. 2, 3, 4, 8, 9

Řadu z Vás jistě také zaujme článek Za důstojné lidství...

OHLÉDNUTÍ ZA VOLBAMI

Jistě jste se už seznámili s výsledky komunálních voleb v naší obci. Kdo by se však zajímal trochu víc o nějakou podrobnější statistiku, která by se týkala např. účasti voličů ve volbách, může si nalistovat rubriku Aktuální zpravodaj. Bez Vašeho zájmu určitě také nezůstane zpráva o volbě starosty obce.

Vzpomínka na Trubschachen

Populární formou zpracované porovnání školství našeho a švýcarského jistě zaujme nejen rodiče dětí školou povinných.

Zvonosmutnění

Co se skrývá pod tímto názvem?

Více Vám poví historický příspěvek na str. 6

Polemiky ...

V tomto čísle Strmilovských novin se poprvé objeví rubrika Ohlasy a polemiky. Kdo a na co bude reagovat? O tom se dočtete na str. 7

Oznámení pro inzerenty

Oznamujeme všem zájemcům, kteří by chtěli inzerovat nebo otisknout reklamu ve Strmilovských novinách, že dochází ke změně v cenové sazbě. Od nového roku bude tedy 1 cm² otištěného inzerátu nebo reklamy stát 2,- Kč.

DÁLE Z OBSAHU

- Zamyšlení nejen vánoční str. 2 - 4
- Jak dopadly volby 1994? str. 5
- Rozhovor s obecním strážníkem str. 5
- Víte, čím krmit ptáčky? str. 10

ÚVAHY, ZAMYŠLENÍ, KOMENTÁŘE

Motto:

"...Zaslechne-li výroky v tom smyslu, že s těmi svátky jsou jen starosti a už aby to všechno bylo za námi, museli bychom být hodně bláhoví, abychom jim věřili. Ani dysfemismy, jimiž lidé někdy vánoce pojmenovávají, se nedají brát vždycky vážně. Jsme-li vnímaví k nuancím české mluvní melodie, nemůže nám uniknout, že stesky na "blázinec", "zmatek", "fofr", "frmo!" a podobně, jsou zbaveny tónů, jimiž tato slova oplývají při jiných příležitostech, v období nevážnosti. A jsme-li svědky projevů naprosté vyčerpanosti, chvil, kdy se už místo mluvení jen oddychuje, mručí a sipá, budme si jisti, že jde o únavu z rodů únav nehlubokých: stačí poskytnout vhodný impuls, a všechna svěžest se vrátí..." (A. Dvorský, Vánoce dnes)

FEJETON

Poštou mi přišel vánoční vzkaz: Šťasné a veselé!

Milí přátelé. Děkuji!

Je tu však ono ALE... Budou totiž vánoce veselá a šťastná?

Vánoce budou dozajista takové, jaké je budou lidé chtít mít. Řečeno ústy lidových mudrců: "Každý svého štěstí strůjcem." U vánoc to není jinak.

Nejsem jediná, která obdržela vánoční přání s podobným obsahem. Takových jsou milióny. Milióny lidí přání rozdávají a milióny lidí přání dostávají. Přání, touha přiblížit se k ideálu, je však mnohdy v rozporu s jednáním dárce a příjemce. Bez ohledu na přání vytváří si atmosféru vánoc každý sám.

Při procházce svátečním večerním městem /hlavně na Štědrý den/ rok co rok zatoužím nahlédnout do oken, odkud do tmy tu a tam svítí svíčky stromků a stromečků. Podívat se, jak v rodinách stolují, rozbalují dárky, jak se tváří děti, dospělí. Zda tam také udržují tradice, zvyky. Jsou-li v rodinách všichni pohromadě, nebo zda jsou lidé sami.

Chtěla bych vyčíst z očí všech, co právě prožívají, co cítí.

Udělal si sváteční chvíle veselá a šťastná?

Protože jsem žena, zamýšlím se nad vánoce nejen z té duchovní, ale také z praktické stránky. Takže jak naložit především s tou dobou adventní?

Největší tíha vánoc /jak se dnes všeobecně říká tomu všemu úklidu, pečení, vaření, chystání všeho možného včetně dárků/ bude ležet asi jako vždy samozřejmě na maminkách, babičkách, jednoduše ženách.

Není žádným tajemstvím, že mnohá prožívá místo pohody a štěstí hlavně v této předvánoční době stres, trpí mnohdy vyčerpaním a únavou.

Vím, že každá jsme jiná a intenzitu příprav si řídíme každá podle svého a také podle svých podmínek. Ale pokud k tomu "smejčení" přece jen dojde, rozhodně vesele to nevypadá. Myslím si však /nebo alespoň doufám/, že žádná z žen povzdech: Ach jo, už jsou tu zase ty vánoce... nemyslí opravdu doslova a do písmene, natož vážně. Možná také, že je u většiny za tím vším skryta radost. Pokud bych však měla hledat nějaký recept nebo radu, jak to vše zvládnout, pomohl by mi možná refrén jedné známé písničky z pohádky Tři veteráni: "... Není nutno, není nutno, aby bylo přímo veselo, hlavně nesmí být smutno, natož aby se brečelo..."

A pokud bych měla zde vyslovit nějaké své vánoční motto, učinit /jak to bývá v adventní době zvykem/ nějakou sváteční promluvu, sdělit své přání, pak by to bylo asi toto vybidnutí: HLEDEJME ŠTĚSTÍ! Udělejme si čas na sebe a hlavně na své nejbližší. Záleží

Hledat štěstí

jen na nás, jak čas strávený s nimi vyplníme. Jde především o ten výsledný pocit. Zda jej nazveme štěstím, bude to v pořádku.

A když už jsem se tady, ať už záměrně, či nikoliv zmínila o nás ženách, mělo by tu být i jedno vybidnutí zvláštní, totiž: Zkusme brát práci předvánoční i vánoční ne jako stres a trápení, ale jako radost a v duchu si říct: Přípravuji "půdu" pro štěstí ostatních, jsem vlastně zprostředkovatelem štěstí. Vždyť ta naše v převánočním čase ztracená pohoda je vlastně také dar rodině, blízkým, který se nám mnohonásobně vrátí v úsměvech dětí, ve štěstí druhých, blízkých. Tolik tedy mé vybidnutí, které se zároveň stává i mým přáním. Jsou to zásady, kterými se řídily mnohé generace před námi. Tak proč bychom se k nim zase nemohli vrátit? Že jsem idealistka? Počkejte co mi řeknete, až Vám popřeji: Přeji Vám, aby se Vám štěstí dařilo nacházet nejen o vánocích, ale abyste jej našli i v průběhu příštích měsíců nového roku a i v mnoha dalších letech.

Vím, snáze se to píše než mluví, snáze se to mluví než koná. Co se týká mne, netvrdím, že se mi to vždy s úspěchem daří. Ale snad mám dobrou vůli. A to myslím stačí k tomu, abych se o HLEDÁNÍ ŠTĚSTÍ alespoň znovu a znovu pokusila. (Vlasta Vondrušová)

Motto:

"...Vánoce jsou tradičně chápány jako svátky klidu a míru, svátky pokoje. Ze všech dosud uvedených aspektů by zřejmě mělo jít o aspekt nejpodstatnější (i on by se ovšem dal uvést do širší souvislosti s touhou po pospolitosti). Zdá se však, že v životě společnosti je ve vztahu k vánočním aspektům právě nejproblematičtější. Klid a mír poředpokládá vyrovnání stávajících rozporů a konfliktů - cožpak by bylo možné spory, neshody a střety hromadit se často po dlouhou dobu a vyhraňující se ve složitých vztazích odstranit nebo vyrovnat ve jménu vánoc?"

Omezuje se tedy tradiční požadavek klidu a míru spíše na příměří - ať už v pravém nebo přeneseném slova smyslu, na klid zbraní, na odklad srážky, na přesun termínu jejího pokračování. Přesto by nebylo dobré, abychom propadali pocitu naprosté pasivity a bezmoci, pokud jde o účast tohoto ušlechtilého prvku v komplexu moderních vánoc. Už sama touha po tom, abychom vánoce mohli strávit v rodinném kruhu a abychom je mohli naplnit obvyklým uspokojujícím a potěšujícím způsobem, přispívá ke společenské aktivitě..."

(A. Dvorský, Vánoce dnes)

ZAMYŠLENÍ NAD JEDNÍM POLITICKÝM PROGRAMEM

Někdy nás potkává zklamání a neúspěch. Dostáváme se do bezvýchodné situace a jsme nešťastní.

Je to i proto, že často děláme mnoho věcí, které bychom dělat neměli a snažíme se být tam, kde vůbec není naše místo.

Oč lépe by to s námi dopadlo, kdybychom vždy dovedli správně odhadnout svou situaci, zvážit kriticky svoje síly a možnosti.

Někdy prožíváme i radostné chvíle. Se zálibením pozorujeme přírodu kolem sebe, stýkáme se s příjemnými lidmi a posloucháme krásnou hudbu.

Všichni také toužíme po klidu a míru.

Sláva na výsostech Bohu

Zas přišel onen čas, už tomu téměř dva tisíce let, co vstoupil Ježíš mezi nás a mohli jsme jej uvidět.

Nepřišel v slávě jako král, obklopen drahokamy, chudí chlív byl jeho trůn v Betlémě pod hvězdami.

Jen někteří ho přijali a jen ti nejchudší, co uslyšeli chvalozpěv z všech dosud největší.

Ten od té doby stále zní, jej neohluší nic a neztlumí, tisícům radost dává a do všech končin jásá, hřmí, tak velká jeho sláva.

Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj lidem dobré vůle.

Petr Jankovský

Rádi bychom prožili svůj život ve vzájemné úctě a přátelství.

Trápí nás, když ve světě zuří bratrovražedné boje a lidé se nenávidí pro odlišnou barvu kůže, odlišné náboženství či politické přesvědčení.

Což ale to nejsme právě my, kterým se dostalo rozumu k tomu, aby si dokázali vzájemně porozumět, nalézt společnou řeč a radovat se z toho, že není potřeba se nenávidět a řešit případné konflikty pouze hrubým násilím? Jsme totiž lidmi a proto naše myšlení a program by měl být vždy o pokoji a míru.

P. Jankovský

MOTTO:

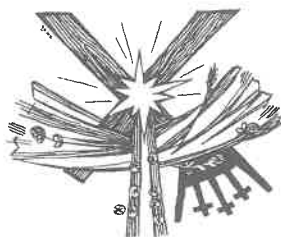
"Pokud jde o konflikty a rozpory v osobních vztazích, vystupuje v souvislosti s vánocemi do popředí potřeba odpuštění. Odpouštíme lidem, kteří se - podle našeho mínění - vůči nám nějakým způsobem provinili. Odpouštíme jim buď tak, že se snažíme pochopit příčinu jejich jednání a jejich postup si vysvětlujeme či dokonce ospravedlňujeme (pak vlastně rušíme jejich vinu), nebo o povaze viny vůbec neuvažujeme a odpouštíme ze zásady, naprosto velkoryse. Máme za to, že k podpoře pokoje a míru v osobních vztazích přispívá takové odpuštění, v němž je člověk alespoň z části ochoten připustit oprávněnost zvažovaného postupu, ustoupit, projevit jistý stupeň pokory. Vánoční atmosféra je takovému odpuštění - především v osobních vztazích mezi členy rodiny a nejbližšími přáteli - příznivě nakloněna a v tomto smyslu se vánoce mohou stát významným příspěvkem k harmonickému vyrovnávání mravních vztahů..."

(A. Dvorský, Vánoce dnes)

KOUZLO VÁNOC PODLE BIBLE

Kouzlo vánoc podle bible nestojí ani zdaleka tak v popředí událostí, jak je tomu v dnešní době. Nejstarší evangelium Markovo se o narození Krista nezmiňuje vůbec a evangelista Jan jen potud, že říká: "Slovo se stalo tělem a přebývalo mezi námi" /1, 14/. Pouze Lukáš věnuje vánočnímu příběhu dvě kapitoly a Matouš tento vánoční příběh ještě doplní příběhem klanění mudrců a vyhlášením útěku Josefa a Marie s dítětkem do Egypta před násilím Herodesovým. Jinak věnují všichni evangelisté poměrně značnou část svého evangelia podrobnému vyhlášení utrpení, smrti a vzkříšení Ježíše Krista poté, co vyhlásili Ježíšovo veřejné působení. Tuto okolnost bychom měli i my dnes vzít velmi vážně. Neboť podle apoštolského svědectví "Kristus Ježíš přišel na svět, aby zachránil hříšníky" /1. Tim 1, 15/. To je pro biblické svědky podstatné. Není pro ně tak důležité, kdy a jak se narodil, více se zaměřují na to, kdy, kde a jak zemřel a vstal z mrtvých. Proto Betlémské jesle - pokud se o nich evangelia zmiňují - jsou nahlíženy z perspektivy pašijních událostí, tedy pod zorným úhlem ukřižování a zmrtvýchvstání.

Z tohoto pohledu je pak možné správně pochopit to, co se stalo o vánocích.

Po pravdě řečeno ani časový údaj narození se nekryje s rokem 0 a už vůbec není důležité, zda k němu došlo právě z noci 24. prosince na 25. prosinec, protože zřejmě na tuto dobu zimního slunovratu byl svátek Kristova narození položen během času záměrně, aby se přeznačil tento vysloveně pohanský svátek a aby se zdůraznilo, že přišel "vycházející z výsosti" /Luk 1, 78/ - Slunce spásy, Ježíš sám.

Pokud myslíme na vánoční událost, je významné porozumět tomu, co chtějí evangelisté naznačit trojím tzv. rodokmenem Ježíše, který se váže ke správě o narození a pak ovšem tomu, co o Ježíši slyšeli pastýři z úst Božího posla a co bylo slyšet z úst "množství nebeských zástupů". Na to především bych se chtěl soustředit. Pokud jde o trojí Ježíšův rodokmen, je dobré si uvědomit, že záměrem evangelistů bylo povědět něco o podstatě Ježíšově osobnosti. Evangelista, který uvádí Ježíšův rodokmen hned na samém začátku - Matouš - chce říci, že Ježíš se solidarizuje s Božím lidem, s Izraelem. Proto začíná od

praotce Abrahama. Rodokmen, který uvádí Lukáš ve Třetí kapitole, se končí až u Adama, "který byl Boží", tedy u člověka stvořeného k obrazu Božímu. Snad také proto Ježíš užívá s oblibou mesiášského titulu "Syn člověka". Konečně na začátku Janova evangelia máme rodokmen, který chce říci, že Ježíš - Slovo, které se stalo tělem - je to Slovo, které "bylo u Boha a to Slovo bylo Bůh. To bylo na počátku u Boha" /Jan 1, 1-2/. Ježíš je tedy podle svědectví evangelistů pravý Bůh, dávno před tím, než se narodil jako pravý člověk. Syn Boží i Syn člověka. Pokud pak jde o ono andělské vánoční poselství, o němž slyšíme v Lukášově evangelii, jde tu o radostnou novinu, "která bude pro všechen lid", totiž, že se nám narodil Spasitel, Kristus Pán /2, 11/. To chudé, bezmocné děťátko, položené do jeslí v chlévě kdesi na samém pokraji Davidova města Betléma, není nějaký "Ježíšek", jak jsme zvyklí někdy říkat a zpívat o vánocích, nýbrž Zachránce z našich vin a hříchů, Bohem pomazaný Král králů a Pán pánů, který přišel, "aby sloužil a dal život jako výkupné za mnohé" /Marek 10, 45/, který "dal svůj život jednou provždy za hříchy, spravedlivý za nespravedlivé, aby nás přivedl k Bohu" /1. Petrova 3, 18/. Jinými slovy zní toto evangelium i z úst množství nebeských zástupů, když zpívají: "Sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj mezi lidmi; Bůh v nich má zalíbení" /L 2, 14/. Narodil se, aby přinesl pokoj a smíření s Bohem i mezi lidmi. A to se stalo z Božího zalíbení, z Boží lásky a k Boží slávě. Tento Spasitel tu je, své dílo záchrany poslušně vykonal, my o tom slyšeli. Jde o to, co s tím kdo uděláme. Zda se s pastýři od betlémských jeslí vrátíme "oslavující a chválící Boha za všechno, co slyšeli a viděli" /L 2, 20/ a zda se jako oni mudrci pokloníme narozenému Králi a přineseme jako dar své srdce. Pak se nás teprve zmocní opravdové kouzlo vánoc a my prožijeme radost a pokoj. Ježíš bude s námi a jeho život se stane naším životem, součástí našeho bytí, takže jeho láska se zaskví v naší rodině, v obci, v národě.

Zbyněk Honzal

MOTTO:

"...Vánoce jsou svátky připomínající hodnotu domova, zvláště ideál domova vyznačujícího se jistotou a bezpečím. Čím vzdálenější, nedostupnější je domov, tím naléhavější je stesk po něm. Vzpomeňme na vyprávění těch, kteří z nejruznějších důvodů byli nuceni prožít vánoce daleko od domova. Vzdálenost a čas dovedou sice retušovat obraz, stírat kontury vad a nedostatků, ale nevykládáme si to jen jako důsledek lidské bláhovosti - je-li člověk přinucen okolnostmi zřít se něčeho, uvědomuje si, o čem je připravován, a odstup mu umožňuje objektivnější hodnocení. Ne na všechno špatné zapomínáme a nejen to nejvzácnější se nám vynořuje v paměti, přece však vzpomínka má schopnost vyrovnávat výkyvy..."

(A. Dvorský, Vánoce dnes)

ZA DŮSTOJNÉ LIDSTVÍ

Nejsem kmenovým dopisovatelem Strmilovských novin, neboť si uvědomuji, že odpovídat na problémy naší doby chce člověka celého, zralého a především odpovědného.

Už náš profesor občanské nauky - tehdy se tomuto předmětu říkalo ideologie - na naší průmyslové škole sklářské v Novém Boru nás studenty vybízel, abychom zkusili "dělat" studentský časopis.

Tvrdil, že se tím budeme učit formulovat své politické i odborné názory a představy a že tudíž budeme lépe připraveni do dalšího života. Učil nás, že toto naše období je zatím pouze hledání pravdy a základní orientace, jak dál v životě. Teprve prý věk kolem třiceti pěti let je mezníkem, kdy člověk může nabyt vědomosti a zkušenosti, které ho opravňují psát knihy nebo noviny. Konstatuji tedy, že my

dnešní sedmáctníci splňujeme tuto spisovatelskou normu našeho pana profesora hned dvakrát.

V relativně krátké svobodě jsme se tedy pokoušeli psát tento studentský časopis - od roku 1945 do února 1948, kdy byl dán akčním výborem školy zákaz vydávání, neboť časopis byl prý "hláskou troubou" lidovců a národních socialistů. Dost však školní historie. Smutnou pravdou totiž zůstala skutečnost, že od února 1948 milióny našich občanů prožívaly dobu své zralosti v systému, který totálním způsobem potlačoval všechny svobody tisku, projevu a shromažďování. Tím hrubě znemožňoval svobodné formování osobností většiny občanů našeho národa.

Přícházelo období brutálního zasahování státu do všech práv občanů. Opanoval nás náš velký východní soused se všemi důsledky. Veliká část národa se začala zoufale bránit novému režimu a kladla mu tuhou odpor. Dnes, v době znovu nabyté svobody, je většina naší

pokračování na str. 4

ZA DŮSTOJNÉ LIDSTVÍ

pokračování ze str. 3

společnosti přesvědčena, že to nebyl marný odpor, i když v padesátých letech tragický. Komunistická strana, tehdy plně posedlá snahou vymýtit tuto národní reakci za každou cenu, nasadila proti národu celou svou mašinerii udavačů, státní policie a zvlášť soudu s otřesnými důsledky a hrůznou bilancí svých obětí. Za celé období bylo za takzvanou protistátní činnost popraveno 236 našich občanů včetně jedné ženy, tisíce občanů byly ubity ve věznicích a lágrech a zastřeleny při přechodu státních hranic a téměř 250 tisíc občanů bylo nevinně vězněno a odsouzeno na statisíce let. Na toto vyhlazování a umlčování se komunistická strana připravovala již od roku 1945 s vědomím, že za ní stojí všemocný vítěz druhé světové války.

Mnohokrát jsem si položil otázku, jak bylo možné přežít a se ctí obstát v tomto dlouhém období a nesklonit poraženecky hlavu. Za druhé světové války se přece nadějně věřilo, že věci se dříve nebo později budou s konečnou platností řešit. Stačilo na to, jak víme pouhých pět let, ale k vyřešení a k zhroucení režimu "na věčné časy" došlo až za čtyřicet let. Jaké to bylo přesvědčení, politická a filozofická orientace u lidí, kteří padli do neúprosného soukolí státních soudů, kteří věřili v lepší časy, ve svobodu a demokracii pro všechny, nejen pro úzkou vrstvu několika tisíc vyvolených? Co to bylo za sílu, která statisíce lidí vedla v naději k lepšímu uspořádání naší společnosti? Byla to především věrnost ideálům, že každý člověk má cenu, že každý člověk má právo žít ve štěstí a svobodě, kterou si buduje podle svých představ, a že je neslučitelné a přímo zločinné, aby se štěstí jedněch uskutečňovalo na neštěstí a porobení druhých. Bylo to přesvědčení, že my všichni, celý národ, máme právo účastnit se takového občanského života, který nám dává stejné možnosti pro rozvoj a sebezdokonalování. Jaké to však byly podmínky pro toto sebezdokonalování a rozvoj nás, uvvržených na celá desetiletí do koncentračních táborů a věznic?

A tak v tomto dlouholetém pobytu ve vězení jsme si poměrně brzy začali uvědomovat, že nezblbnout a přežít s normálním myšlením a výkonným mozkiem je možné jen za předpokladu, že tento mozek budeme cvičit. Nás mladých byla v táborech většina, ale i starších, zkušených a vzdělaných bylo mnoho. Profesori, politiků, duchovních, vojáku i podnikatelů. Ti mnozí, jakkoliv je to k nevěře, se stali našimi učiteli. Nikdy jsem nebyl v leopoldovské věznici, ale od svého přítele vím, že právě tam vznikalo bezpochyby nejvyšší "vzdělávací středisko", chcete-li "muklovská univerzita". Byli tam totiž soustředěni mnozí z elity národa. Vysocí důstojníci, ba i generálové, biskupové, duchovní i právníci. Vyučovalo se v přísné konspiraci. Dokonce se dělaly i zkoušky, kdy vězňové obhajovali své vědomosti. Za neuvěřitelných podmínek se zde vypracovávala skripta, na doslova kouscích cínových papírků. Ta byla často zabavována při prohlídkách, neboli "filcuncích". Kolik vězňů při odhalení nebo

vyzrazení dostalo za tuto činnost "díru" neboli korekci /tj. vězení ve vězení/.

Právě takové "školy", sice na nižší úrovni, ale nikterak zanedbatelné, vznikaly i v ostatních kriminálech a koncentracích. V Plzni na Borech, ve Valdicích i v Jáchymovských táborech nucených prací. Tam především vězňové znali cizí jazyky vyučovali své kamarády němčinu a angličtinu. Politické přednášeli své znalosti sociologické, historické a právní. Vojáci vyprávěli o svých válečných zkušenostech a pokoušeli se hodnotit nejbližší vývoj vojensko-politické situace. Výsledky těchto analýz byly mnohdy nepřesné a zkreslené, protože byly poznamenány zoufalou izolací od světa, zpráv a novin. Ten, kdo prováděl prognózu dalšího vývoje, se opíral spíše o své zkušenosti z předešlého civilního života a také své intuice, které pramenily z hlubokých znalostí a zkušeností ve svém oboru.

Já sám jako vězeň jsem měl velké štěstí, že prakticky celých jedenáct let jsem žil ve společnosti politických vězňů a s ostatními kriminálníky, podvodníky, zloději, vrahy a sexuálními devianty jsem se setkával spíše vyjíměčně. Jako absolvent sklářské školy jsem byl určen na tzv. "vatikánskou směnu" ve Valdicích, kde jsem jako instruktor zapracovával vězně v brusírně skla, kde se vyráběly lustrové ověsky. Mými uči byli katoličtí duchovní, bývalí studenti, skauti a ostatní. Silně převažovali duchovní, od toho tato směna dostala název "Vatikán". Právě v těchto robotárnách, kde jsme pracovali od pondělí do soboty 8, 10 a také 12 hodin denně při nesplněné pracovní normy, vznikala ta nejčistší přátelství doslova na život a na smrt. Tam také vzniklo teologické a filozofické centrum na vysoké úrovni. Velmi jsem se tam spřátelil s mnoha duchovními, mimo jiné s nezapomenutelným příštím psychotronikem otcem Františkem Ferdou, který učil křesťanskou filozofii. Metodou této filozofie byla dynamická solidarita, jejímž zakladatelem je francouzský filozof otec Teilhard de Charden. Tato filozofická orientace se pak po propuštění spolu s velkou vírou stala Františku Ferdovi zdrojem síly pro psychotronickou práci ve prospěch tisíců nemocných. Po propuštění z vězení se otec František vypracoval na nejlepšího československého diagnostika, který určil přesně chorobu a stav nemoci intuitivním způsobem bez jakýchkoli lékařských pomůcek a přístrojů a předepsal potřebné léky.

Otec František nás učil vidět svět viditelný i neviditelný jako neustálý boj protikladů dobra a zla. Tento dualistický princip viděl ve všem. Už v říši andělů se jejich část oddělila od božích principů a záměrů, neboť zhrěšili svou pýchou a stali se tak nositeli zla. I viditelné lidstvo se prostřednictvím Ábela a Kaina rozdělilo na dva tábory. Toto rozdělení jako by se stalo prokletím lidstvu až do dnešní doby, kdy jsme svědky nesmiřitelných postojů jak jedinců, tak politických vůdců i celých národů. Jako bychom byli stále více pohlcováni ideami ďábla, jako by se to dobré v nás umenšovalo, ztrácelo a vítězila spíše nenávisť, závist a touha bořit. Životním kredem otce Františka byla naopak víra v budoucnost, kdy velikáni lidstva budou odpoutávat člověka

stále více od tohoto zvřečného obrazu a způsobu života, ke kterému jsme nebyli stvořeni.

Věřil v znovuzrození křesťanských ideálů, které budou člověka, zemi i vesmír stále více obohacovat a tak jej povedou k nové jednotě vědy a víry.

Učil nás, že tento dynamizující prvek kosmických i světových dějin je Boží princip, ze kterého vychází všechno kvalitativní zrání kosmu, lidstva i jednotlivců ke stále větší dokonalosti.

V tvůrčím díle Stvořitele nikdy nebyl a není žádný chaos, ale jediná a soustavná harmonická činnost, protože dokonalý a dobrý Bůh nemůže být zároveň ne dokonalým a ne dobrým Bohem a právě tak absolutno nemůže být zároveň ne absolutno.

Dokazoval, že před miliardami let započal tzv. Velký třesk neboli zrození vesmíru, čímž se hmota začala vyvíjet a organizovat podle přesně určených zákonů v rámci přesně vymezeného řádu a nikoliv chaosu.

Podle otce Františka je člověk ve své duchovní podstatě dobrý, ale narušený svým prvotním pádem skrze pýchu. Od tohoto pádu zakotvil ve vývoji lidstva antagonismus, tj. směřování jak k dobrému, tak i ke zlému. Lidstvo se podle něho bude odpoutávat stále více od zla, které ho ponižuje a ničí.

Člověk ve svém vývoji může a musí hluboko vnikat do tvůrčí Boží dílny/techniky, vynálezy, ale i vyšší morálka/, ale nikdy se nedokáže plně ztotožnit se svým Tvůrcem. Přes ještě mnohá lidská klopýtání a tragédie národů bude lidstvo usilovat o kvalitní způsob života, sahat ke hvězdám, ale za jediného předpokladu - že půjde v harmonii s Boží vůlí a láskou a nikoliv proti ní.

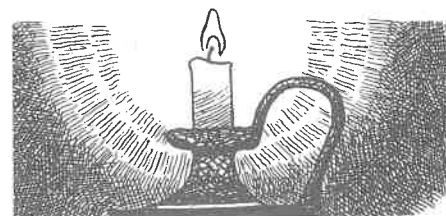
Otec František dokonce věřil, že lidská bytost s Božím přispěním dosáhne svatosti, tj. odstraní svou vnitřní porušenost. Dnes je tato milost dána jen jedincům, ale v budoucnosti to bude předpoklad pro mnohé.

Když jsme se s těmito a ještě dalšími ušlechtilými myšlenkami vraceli v šedesátých letech z vězení, nevěděli jsme, jak dlouho ještě bude u nás panovat říše zla a zda vůbec někdy jednou dojde k naplnění ideálů otce Františka a tisíců dalších. A přece díky silám dobra a odporu demokratické části národa padly v roce 1989 ty nejzákladnější principy třídní nenávisť, zvrácené justice a policejní zvlá. Myšlenky a dobré skutky otce Františka se začaly naplňovat. Pomáhal a pomohl tisícům strádajících.

Pracujme proto i my, aby se tyto ideály otce Františka v plné míře uskutečňovaly a přejme si, aby i v podmínkách naší obce sílilo a vítězilo dobro, pokrok a důstojné lidství. Takové lidství, jehož pravým příkladem a obsahem jest poselství právě nastávajících váno.

Pokoj a vstřícnost všem lidem dobré vůle.

Antonín Polanecký

AKTUÁLNÍ ZPRÁVODAJ

Ohlédnutí za volbami do Obecního zastupitelstva ve Strmilově, které se konaly 18. - 19.11.1994

Účast voličů na volbách:

Volební okrsek	Počet zaps. voličů	Počet vydaných obálek	Účast v %
č. 1 - Strmilov	898	732	81.5
Leština, Malý Jeníkov, Palupín			
č. 2 - Česká Olešná	173	89	51.4
Celkem	1071	821	76.7

Hlasy a mandáty pro kandidáty za jednotlivé strany:

Název strany	Hlasy počet %	Mandáty počet %
KSČM	1839 18.2	3 20
KDU - ČSL	2441 24.1	4 26.7
ODS	5852 57.8	8 53.3

Zvolení kandidátů do zastupitelstva

Jméno	Věk	Volební strana	Počet obdržených hlasů
1 Olga Hrbková	38 let	KSČM	278
2 Vlasta Lehejčková	54 let	KSČM	246
3 Miroslav Švec	37 let	KSČM	234
4 Stanislav Pilmajer	62 let	KDU-ČSL	292
5 Josef Nesporý	50 let	KDU-ČSL	290
6 Antonín Polanecký	69 let	KDU-ČSL	260
7 Jaroslava Jeřábková	45 let	KDU-ČSL	246
8 Vladimír Adam	50 let	ODS	560
9 Miloslav Křišta	48 let	ODS	538
10 Jaroslav Emmer	58 let	ODS	519
11 Václav Vrbenský	45 let	ODS	452
12 Bohumil Souček	44 let	ODS	409
13 Dagmar Běhounková	42 let	ODS	335
14 Vladimír Jirků	43 let	ODS	375
15 Milan Marek	38 let	ODS	350

Nová samospráva

Dne 6. prosince 1994 se konalo první veřejné zasedání nově zvoleného zastupitelstva. V programu byla zařazena i volba starosty, členů rady a projednávala se organizace samosprávy.

Volba dopadla takto:

☐ neuvolněný starosta

- Vladimír Adam

☐ uvolněná pro funkci místostarostky

- Dagmar Běhounková

☐ neuvolněný místostarosta

- Bohumil Souček

Tito tři výše jmenovaní a rovněž také pan Antonín Polanecký a pan Stanislav Pilmajer jsou členové rady.

Nezbývá než dodat, že členové zastupitelstva byli zvoleni podle všech zákonných pravidel, tj. podle postupového klíče, pro který byly podkladem, právě hlasy voličů.

Popřejme tedy všem do jejich další práce pevné zdraví, ale hlavně pevné nervy!

(Informace poskytl ObÚ Strmilov)

ROZHOVOR S ...

Na úvod malé formální představení:

Jméno: RUDOLF

Příjmení : SĚČ

Věk: 28 let

Stav: ženatý

Povolání: obecní strážník

Poznávací znamení: uniforma

Lidé už si snad na nové uniformy v ulicích našeho městečka zvykli. Mnozí však ještě stále nerozlišují, kdo je obecní strážník a kdo je státní policista. Uniformu nosí všichni, tak jaký je mezi nimi rozdíl?

Trochu světla by do tohoto problému mohl vnést sám obecní strážník v rozhovoru pro Strmilovské noviny. Reč však bude tentokrát o něčem jiném, než jen o kompetencích.

REDAKTORKA: Funkce obecního strážníka ve Strmilově není určité nová. Dalo by se říct, že je jen znovuoobjevená neboli staronová. Od kdy tedy jako obecní strážník fungujete?

STRÁŽNÍK: Ke svému zaměstnavateli - Obecnímu úřadu Strmilov jsem nastoupil v březnu 1994.

RED: Znamená to tedy, že Vaším přímým nadřízeným je starosta, nikoliv Policie České republiky?

STR.: Ano jsem pouze zaměstnanec obce, nikoliv jiné instituce.

To však nevylučuje možnou spolupráci s ostatními institucemi.

RED.: Jaký byl důvod Vaší volby stát se obecním strážníkem? Jak k tomu došlo?

STR.: Z nedostatku pracovní příležitosti jsem sledoval pracovní nabídky, inzeráty. Do oka mi padl inzerát, který si podal MěÚ v Jindřichově Hradci na konkurz strážníka. Shodou okolností místní zastupitelstvo ve Strmilově schválilo v té době zřízení funkce obecního strážníka a hledali vhodného adepta. Rozhodl jsem se tedy pro místo, které je blíže od mého bydliště - Strážovic.

RED.: Jste rodilý "Strážovičák"? Znáte Strmilov?

STR.: Do Strážovic jsem se přistěhoval ze Žatce. Strmilov jsem neměl možnost do svého nástupu do této funkce poznat.

RED: Vraťme se tedy ještě k Vaší současné práci. Zvykl jste si na svou funkci?

STR.: Vcelku ano, i když se přiznám, že někdy přece jen ještě nejsem "ve své kůži". V takových případech to řeším tak, že se poradím u Městské policie v Jindř. Hradci nebo u Policie ČR ve Studené.

RED.: A co říkáte Strmilovu a lidem?

STR.: Strmilov je velice pěkná, upravená obec. Mezilidské vztahy, chování zde nevybočuje z průměru. Našel jsem zde už řadu přátel.

RED.: Máte při vykonávání svého povolání nějaké problémy? Co Vás jako strážníka nejvíce znepokojuje?

STR.: Problémy tu jsou a to především s vraky aut odstavených na veřejném prostranství, znepokojující jsou volně pobíhající psi, kteří způsobují různé škody, obtěžují chodce atd. Menší problémy nastávají v letní sezóně s dopravou při parkování aut na nevyhrazených místech, ale co je největší problém, totiž ekologie - černé skládky a popelnice. Popelnice v tom smyslu, že lidé se ještě nanaucí buď z nevědomosti nebo z důvodu ignorace vyhlášky o domovním odpadu uklízet popelnice na soukromý pozemek a vynášet je jenom v den stanoveného odvozu domovního odpadu. S tím souvisí i udržování čistoty a pořádku v obci, ale také mimo ní. O estetickém vzhledu ulic nemluvě.

RED.: Na závěr bych Vám položila tuto otázku: Jak Strmilov hodnotíte z hlediska trestné činnosti? Jaká je to obec, nebo, chcete-li, městečko?

STR.: Strmilov se mi jeví jako poměrně klidná obec bez vážnější trestné činnosti. Určitě Vás, milý čtenáři, tak jako mne bude zajímat, jaké pravomoci a kompetence má obecní strážník. V některém z příštích čísel Strmilovských novin si budeme listovat v zákonu o obecní policii.

(s Rudolfem Sěčem si povídala Vlasta Vondrušová)

HISTORIE

STRMILOVSKÉ ZVONY

Když jsem si pročítala Martínkovu Vlastivědu Jindřichohradecká, zaujal mne článek o strmilovských zvonech.

"Jako lidé a knihy, tak i zvony mají své osudy." Tak píše ve své stati úvodem Vilém Martínek. Strmilovské zvony z roku 1849 "Jiljí", "Marie", "Ondřej", "Umíráček" a "Sanktus" postihl osud krutý.

Za 1. světové války, roku 1916, právě v předvánoční době byla část zvonů zabráná k válečným účelům. Jejich rekvizici popisuje Vilém Martínek velmi podrobně. Čerpal totiž z pamětní farní knihy a já jsem usoudila, že by mohlo být zajímavé přiblížit si jeden válečný den, den Sv. Mikuláše, který tehdy strmilovští občané strávili určitě ne tradičním a už vůbec ne radostným způsobem. Adventní dny i tento rok a další roky přehlušila válka a k pochmurné náladě zajisté také přispěla tato událost, kterou jsem se rozhodla pro lepší obraznost citovat doslova:

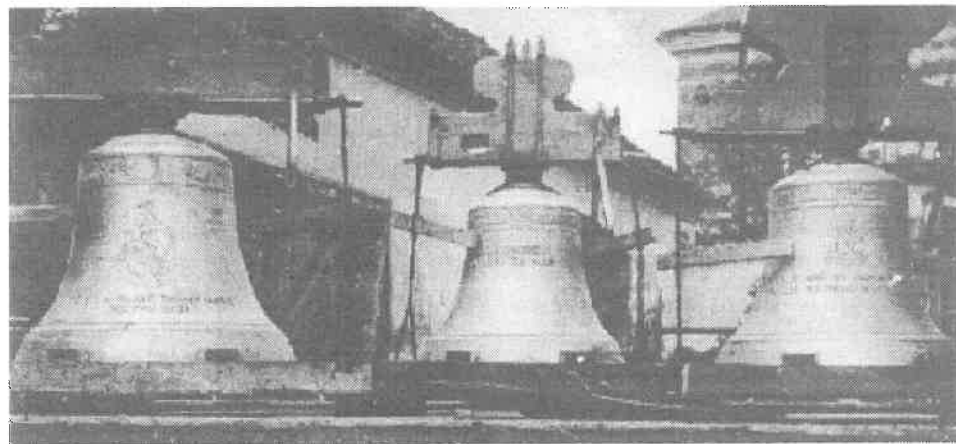
"... Dne 5. prosince 1916 přijelo do Stmílova 12 mužů dělostřelců (kanonýrů) s párem koní a vozem, aby odebrali dva největší zvony k válečným účelům. Poněvadž přijeli navečer před klekáním a svůj příchod a účel oznámili,

"Sv. Jiljí" byl již pomocí kladek, řetězů a provazů jež byly na příční trám položeny a nad korunou připevněny, z ložisek vyzdvížen a jeho osa, nad níž se houpal, o 90° stočena. Pak spuštěn na podlahu na dva silné trámce. (Podlahou se rozumí podlaha ve věži, kde se chodí, odkud se zvoní a kde jsou postaveny okenice.) Za chvíli tímž způsobem spuštěn i zvon Maria, a když po mši sv. byla nesena mrtvola na hřbitov, doprovázely ji již jen zvuky "Sv. Ondřeje" a "Umíráčku".

Oba zvony byly rozbity hned na věži několika mocnými údery velkého kladiva na menší kusy a po částech dolů sneseny a poznamenány. Mezi těmito muži, kteří ve vykonávání této práce byli velmi zběhlí, byli zámečníci, zedníci a dva zednickí mistři.

Vilém Martínek o kus dál připomíná druhou rekvizici zvonů: "... Druhá rekvizice zvonů vykonána 25. října 1917 vojenskou komisí ku snímání zvonů, která měla vzít další dva zvony z věže farního chrámu Páně k vojenským účelům a to ze zbylých 3 zvonů opět dva největší:

1. "Sv. Josefa - Sv. Ondřeje"
2. "Sv. Floriána" jenž před tím byl přivezen z Něm. Olešné..." Tolik citace.

dal jimi ještě večer, ihned po klekání poslední a na rozloučenou 20 minut vyzvánění tehdejší farář Frant. Sladký. Rovněž ve středu dne 6. prosince, kdy měly být zvony sneseny, ráno o 7. hodině bylo všemi zvony vyzváněno opět 20 minut. Hned potom "Marii" pět minut osamocené a hned na to "Jiljí", rovněž 5 minut. Dozněly jejich velebné zvuky naposled. - - - Lidé stáli v hloučcích na náměstí se zraky upřenými ku věži - mnozí se slzou v oku se loučili s velebnými tóny, hudbou našich zvonů. Hluboké pohnutí zmocnilo se i těch, k nimž hlasy těchto zvonů mnohdy marně volaly, a kteří nezdáli se jich slyšeti.

Jak již shora uvedeno zemřel 4. prosince Frant. Nořinský, zámečník z čp. 115 a měl 6. prosince prostřední pohřeb (II. třídy.) Byly mu tedy v úterý 5. prosince v poledne zvoněny všemi zvony hrany a když ve středu o půl 10. hodině dopolední byl pohřeb, již jen "Sv. Ondřej" zazníval k praepulsu.

"Umíráček" jako poslední ze zvonů praskl při ranním zvonění klekání 24. listopadu 1928.

Protože kostel bez zvonů si lze asi jen těžko představit, postaral se tehdejší farář Milota o náhradu, totiž o zvon s nápisem: "Sv. Václave oroduj za nás!"

O zvonech by se dalo napsat daleko více a podrobněji, například kolik který vážil, jaké měl rozměry, jak byl dekorován, kým kde a také kdy byl ulit, kolik který stál apod.

Tento výťah z Martínkovy studie Strmilovské zvony zakončím údajem ze 14. května 1929, kdy byly z popelinského nádraží navečer povozníkem na valníku přivezeny tři nové zvony: "Sv. Marie", "Sv. Jan Nepomucký" a "Sv. Ondřej". Jejich slavnostní vysvěcení se pak konalo 9.6.1929.

V Martínek: Vlastivěda Jindřichohradecká 1929.

Vybrala V. Vondrušová.

O osudu těchto zvonů bych se v Martínkově Vlastivědě už těžko dočetla. Další studium faktů a pátrání by mi zabralo mnoho času. Vstříc mi vyšla paní učitelka Libuše Kubáková. A tak díky její pomoci bude tato zpráva o strmilovských zvonech kompletní.

Zvony vysvěcené 9.6.1929 nezůstaly na věži strmilovského kostela dlouho. Nová válka si žádala nové zbraně a na jejich výrobu lze tak dobře použít zvonovinu. Naposledy zvonily všechny zvony o velikonočním pondělí r. 1942, zvonily hrany Ladislavu Teclovi, dítěti z Německé Olešné. Ve středu 8. dubna 1942 zaměstnanci firmy Filsak z J. Hradce snali zvony Marie a Sv. Jan Nepomucký. Před sejmutím se zvony rozezvučely svým krásným hlasem, nakonec jim na cestu zazvonil poslední zbylý zvon Sv. Ondřej. Tehdy byl odvezen i hřbitovní zvon Sv. Václav.

Nový zvon byl na věž kostela sv. Jiljí zavěšen už 19. října 1946. Byl ulit firmou Perner, národní správa v Suchém Vrbném, váží 45 kg. Posvěcen byl 19. října 1946 ku cti a slávě Boží a všech svatých českých patronů. Prvně se jím zvonil umíráček 11.11.1946 Janu Brachovi, obuvníku a zelináři.

Následující léta nebyla příznivá pro pořízení dalšího zvonu, a tak první dotaz, za jakých podmínek lze zakoupit nový zvon, byl učiněn až r. 1979 ve zvonářské dílně ve Zbraslavi, kde pracoval ing. Rudolf Manoušek se ženou a synem. Dle jejich sdělení bylo nutné pořídit měď a cín. Pan Leopold Kubů obešel spoluobčany, aby přispěli finanční částkou či kovem. Měděné trubky z vývalého lihovaru již léta zarůstaly kopřivami a nikdo je nepostrádal. Ostatní potřebný kov byl zakoupen od Ferony. Bylo však nutné podstoupit též obtížná jednání s okresním úřadem. Díky obětavosti a vytrvalosti p. L. Kubů byl pořízen kov, peníze i potřebná povolení.

Nový zvon byl ulit v Manouškově huti r. 1986, váží 354 kg, ladění A. V září téhož roku byl vysvěcen a vyzvednut na věž. Zároveň byl pořízen časový spínač s elektrickým pohonem zvonů, takže se po mnoha letech opět začalo zvonit ráno, poledne a večer.

(Podle obecní kroniky a vyprávění p. Leopolda Kubů zpracovala Libuše Kubáková, kronikářka)

Na úplný závěr tohoto pojednání jsem vybrala tento citát z článku Zdeňka Kropáče "Umění jménem zvony" o Manouškově zvonářské dílně, který uveřejnilo Rudé právo 24.12.1986:

"...Přejme těm zvonům, aby už nikdy nemusely být tavěny proto, aby z nich byla ulita děla. Přejme jim, aby byly vždycky symbolem, hlasem míru. Neboť děla nejsou nadána hlasem stříbra či zlata..."

OHLASY, POLEMIKY

K článku Jak zpívají naše děti? (Strmilovské noviny 2/1994)

O obsahu posledních Strmilovských novin jsme hovořili na jedné z našich pravidelných porad. Zaujal nás článek Jak zpívají naše děti?, kde pan ing. Mojmír Paulát hodnotí úroveň výuky zpěvu na naší škole. Mimo jiné píše, že z naší školy vychází přibližně 50% žáků, kteří se nenaučili zpívat. Nevíme, z čeho tak soudí, protože v posledních letech se na naší škole žádný průzkum v této oblasti nekonal. Ani z jednorázové akce, o které pan ing. Paulát píše - tedy výběr dětí pro výuku hry na hudební nástroje, který před léty prováděli pracovníci hudební školy z J. Hradce - se nedají dělat závěry. Známost skutečností je, že například do pěveckých kroužků a k výuce hry na hudební nástroje se velmi často hlásí právě děti, kterým intonace dělá potíže.

Nesouhlasíme ani s názorem, že ke zkoršnění došlo, když se z vyučovacího předmětu "zpěv" stala hudební výchova. Jednak malé děti nevydrží celou hodinu zpívat a ani nepovažujeme za zbytečné, když si děti poslechnou například hudební pohádku, úryvky ze známých hudebních děl, dověd se něco o

našich světoznámých hudebních skladatelích a jejich dílech a i to napsání houslového klíče není na závalu. S dětmi provádíme různá rytmická a hlasová cvičení (i v rámci výuky českého jazyka v nejnižších ročnících), hraje se hry se zpěvem. To například i v hodinách tělesné výchovy. Na prvním stupni zpěvem písničky zahajujeme téměř každou vyučovací hodinu. I ze školní družiny se v odpoledních hodinách ozývá dětský zpěv.

V článku je zmínka i o konkrétních osobách, které výuce zpěvu věnovaly svůj volný čas a úsilí. Myslíme si, že však dobrá práce v této oblasti neskončila jen působením pana učitele Ečka. Naše generace, ale i starší a mladší si dobře pamatujeme, jak nás pan učitel Mouca učil národní písně a po vyučování je s námi nacvičoval v trojhlasé úpravě. V dalších letech vedla pěvecký kroužek paní učitelka Michálková. Rodiče našich současných žáků si na to jistě vzpomenu. Třeba na roztomilou písničku o sedmi sestřičkách a další písně v dvojhlasé úpravě. Štafetu po ní převzala paní učitelka Marie

Švehlová. Mnoho let pravidelně, ve svém volném čase a zdarma nacvičovala s dětmi písně, lidové tance a hry se zpěvy.

Po účasti na různých soutěžích nám vždy děti s rozzařenými očima sdělovaly své výborné umístění. Ve folklorních tancích vždy postupovaly do krajského kola, jednou byl soubor pozván i do Prahy. A my ostatní jsme také tak úplně nezaháleli. Z poznatků pedagogů na jiných školách, z hudebních pořadů TVŠ, metodických knih a od lektorů hudební výchovy jsme se snažili načerpat nové poznatky a přiučit se třeba novým způsobům práce v hudební výchově.

Mně osobně se líbil závěr jednoho školení v tehdejší krajské pedagogické ústavu. Lektorka tehdy končila slovy: "Veďte hodinu hudební výchovy tak, aby si děti v dobré pohodě a vesele zazpívaly a odpočaly si tak od té pro ně někdy velmi vyčerpávající práce v hlavních předmětech".

Dana Opelková

ŠKOLSTVÍ

JAK JSME VIDĚLI ŠKOLU VE ŠVÝCARSKÉM TRUBSCHACHENU

V roce 1992 při první návštěvě starosty Strmilova byly navázány vzájemné kontakty mezi obcemi Trubschachen ve Švýcarsku a Strmilovem. Tyto vztahy se vzájemně rozvíjejí do dnešní doby. Možnost poznat školství v Trubschachenu měla i většina členů učitelského sboru školy ve Strmilově. O naše jistě zajímavé poznatky se chceme podělit i se čtenáři Strmilovských novin.

Velikost obce Trubschachen je přibližně stejná jako je Strmilov. Tomu odpovídá i počet dětí ve škole - přibližně 180 žáků.

Školní budovy byly postaveny v letech 1960 - 61 a při naší návštěvě procházela škola rekonstrukcí a přístavbou odborných učeben. Ocenili jsme účelné řešení přístavby, bezbariérový systém i celkové pojetí, které je vedeno snahou o maximální účelnost a využití všech prostor.

Žáci navštěvují základní školu od sedmi do šestnácti let. Někteří po předchozí návštěvě místní mateřské školy.

V devíti třídách se pohybuje počet dětí od 15 do 26. Ve třídě žáků s výukovými obtížemi /5. - 9. ročník/ se pohybuje počet do deseti dětí.

Učební plán školy je téměř shodný s učebními osnovami základních škol v České republice. Je však třeba říci, že rozsah učiva je menší - jedná se o základní školu; v případě žákových schopností má tento žák možnost po čtvrtém ročníku navštěvovat výběrovou školu s náročnějším učivem v nepřímém vzdáleném okresním městě Langnau.

Protože se v této části Švýcarska /kanton Bern/ domá i v běžném styku v obci mluví tzv. "schweiz-deutsch", učí se žáci klasickému jazyku a navíc, protože se jedná o kanton v blízkosti francouzských hranic, je povinný od 5. třídy francouzský jazyk.

Na první pohled nás upoutaly útluné třídy se zajímavým rozložením lavic, s knihami, které slouží k doplnění učiva a jsou volně k dispozici. Vlastní

učebnice mají žáci ve třídě v lavicích upravených k uschování knih. Domů si je berou jen při zadání domácích cvičení, nebo potřebuje-li žák zameškanou látku doplnit.

Klasifikace žáků je prováděna u hlavních prací, které jsou zadány formou testů. Klasifikační stupnice 6 - 1 je pro nás nezvyklá, pro zdejší systém vyhovující.

Vybavení kabinetů se od naší školy neliší, snad jen zařízení pro instalaci map a obrazů ve třídách se nám jevílo jako zajímavé.

Vyučující ve třídách mají středoškolské vzdělání ukončené maturitou a vyučují většinu předmětů ve své třídě. Teprve nyní se začínají více specializovat na 5 - 6 předmětů. Rozhodným kladem je to, že z 11 učitelů na plný úvazek je 5 žen a 6 mužů.

Školu financuje po všech stránkách obec. Děti dostávají učebnice i pracovní sešity zdarma.

Ve Švýcarsku není zavedeno školní stravování, žáci se stravují doma a pro některé děti to znamená i dojíždění několik kilometrů do svých domovů. Rovněž není zavedena školní družina.

Vzhledem k většímu rozsahu vyučovacích hodin týdně se žáci vyučují i o sobotách.

Školní prázdniny jsou rovnoměrně rozloženy do celého roku a jsou v celkové délce 15-ti týdnů.

Při naší návštěvě nás překvapila i čistota celé školy, i když se žáci ve škole nepězuovají. Odložené osobní svršky na chodbách školy nerušily celkové hezké a útulné prostředí.

Škola úzce spolupracuje s rodinou, která má velký zájem na vzdělání a výchově dětí. Učitel je považován za autoritu nejen ve škole, ale i v obci.

Náš celkový dojem byl asi takový, že i když Švýcarsko není zemí Komenského, může si český učitel načerpat poznatky pro svou práci.

Učitelský sbor ZŠ Strmilov

Opožděná školní aktualitka

Ve výtvarné soutěži na téma "AIDS a my", kterou v loňském školním roce vyhlásila Mládež Českého červeného kříže, se na 2. místě umístil žák strmilovské základní školy Jan PŘIBYL.

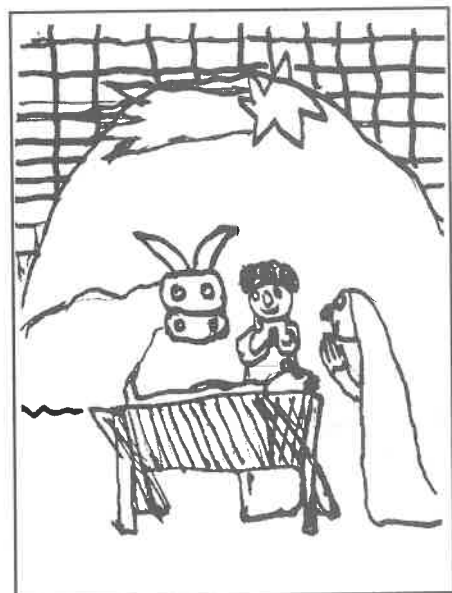
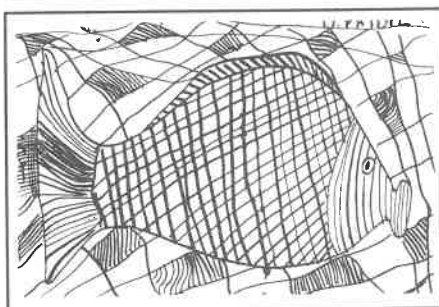
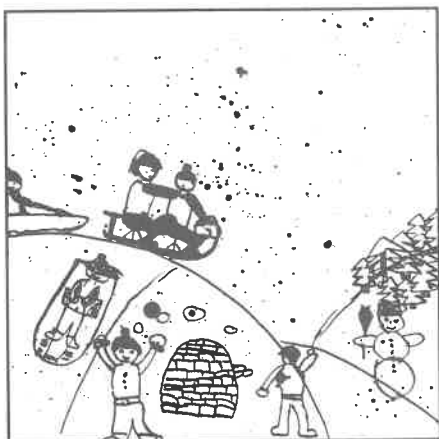
Gratulace tedy patří jemu. A paní učitelce Klementové a všem ostatním pedagogům zase díky za příkladné vedení k tomuto tématu a k výtvarné výchově.

OČIMA DĚTÍ

Jak zimu, advent a vánoční svátky vidí děti? Tato strana patří jim, ale i Vám, čtenářům Strmilovských novin. Kresbičky dětí totiž vyzařují radost a přání toho nejlepšího pro všechny. Přijměte tedy toto jejich vlastní poselství s otevřenou náručí.

OČIMA DĚTÍ

Nahlédnutí pod pokličku ...(Tentokrát vánoční)

Vánoční cukroví už určitě upečené voní v krabicích, dózách, hliníacích a nevím v čem všem ještě může být uskladňováno, připravené na chvíli, kdy uspokojí nedočkaté mlsaly. Budeme tedy zbytečně už teď sdělovat dávno použité osvědčené recepty.

Co nás však ještě čeká, bude příprava štedrovecerního a silvestrovského stolu. Kdo tedy rád experimentuje s novými chutěmi, může nyní nabrat inspiraci. Hádejte, kdo tentokrát pro Strmilovské noviny prozradil tyto recepty:

Kapr v sýrovém těstíčku

Na vánoční stůl můžeme připravovat kapra klasickým způsobem v trojobalu. Ale také lze při obalování do vajíčka přimíchat jemně nastrohaný sýr. Tím docílíme zvláštní jemné příchuti po sýru.

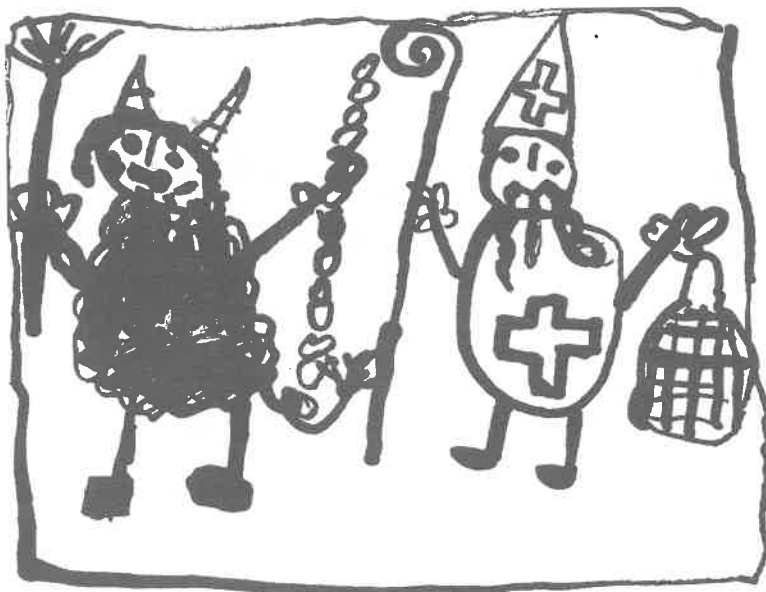
Silvestrovská paštička na chuťovky

Rozemeleme tyto suroviny:

200 g špekáčků, 3-4 stroužky česneku, feferonku, menší cibuli a 1 vařený brambor

Přidáme podle chuti sůl, pepř a zjemníme majonézou /polévková lžíce/. Vše promícháme a mažeme na plátky krájených rohlíků, napichujeme na párátka a posypeme strouhaným křenem.

/Pro zpestření slavnostního menu připravil a dobrou chuť přeje kolektiv kuchyně hotelu KOMORNÍK/

MÍKULÁŠ ZTRATIL
PLÁŠTĚ, MÍKULÁŠKA
SUKKI HLEDALI ~~NENA~~
NENAŠLI BYLI OBA
SMUTNÍ.

KULTURA

Kino Hejtman

ve Strmilově oznamuje malou zimní přestávku v promítání filmových představení. Termín zahájení promítání bude oznámen ve vývěskách.

PLESY

- 14.1.1995 se koná v Kulturním domě ve Strmilově TRADIČNÍ MYSLIVECKÝ PLES. /Svoz z okolních obcí bude zajištěn./
- 11. 2.1995 se v Kulturním domě ve Strmilově koná PLES SDRUŽENÍ RODIČŮ základní školy Strmilov. K tanci a příjemnému posezení bude vyhrávat Studenská kapela.

POZVÁNKA NEJEN PRO MILOVNÍKY KNIH

Chcete-li se podívat na zajímavé knižní novinky, obohatit svou knihovničku o nové přírůstky, potěšit své blízké nebo přátele pěkným a užitečným dárkem, stačí navštívit zdejší faru.

Každý den kromě čtvrtka od 19.00 - 20.30 hod. je veřejnosti zpřístupněna stálá PRODEJNÍ VÝSTAVA KNIH.

KULTURA V NÁS

Při přípravě vánočního čísla Strmilovských novin mne zaujala kniha V. Frolce akol. VÁNOCE V ČESKÉ KULTUŘE. Je to kniha velice zajímavá a užitečná zejména tím, že čtenáře seznamuje s faktem, jak se vánoce promítaly a promítají do tradic českého lidu, do české hudby, výtvarného umění, literatury.

Kolektiv vědců a publicistů tak vytvořil cenné dílo, z kterého nemusí čerpat pouze pedagogové, ale knihu si zajisté prolistují i rodiče a čtenáři, zájemající se o kulturu jako takovou.

Esej LADISLAVA DVORSKÉHO VÁNOCE DNES je zařazena jako jedna z posledních studií a zachycuje "svěbytnou podobu vánoc v naší současné společnosti". Úryvky záměrně roztroušené jako motta po stránkách těchto novin jsou vybrány právě z této eseje.

Jako poslední motto, určené pro rubriku KULTURY, vybírám z Dvorského eseje úryvek, který pojednává o dárkách a obdarování:

MOTTO:

"...Obdarování s přijímáním dáreků se řídí jistými poměrně ustálenými zvyklostmi a zásadami. Tak např. nejvíťanějším znakem dárku z hlediska vztahu dárce k obdarovanému je přihlídnutí k jedinečným okolnostem, volba naznačující znalost tužeb, přání, vkusu a zájmů obdarovaného. Závažným znakem je i nápaditost dárku, snaha překvapit. Odtud také pramení mnohé ty radostné starosti se sháněním dáreků.

V drtivé většině případů provází chvíli předání a přijetí dáreků radost a dobrá pohoda. Krásným a podmanivým rysem tohoto aktu je podtržení jeho podstaty. Proto je možné říci, že radost z dárku záleží především na stupni vřelosti vztahu obou zúčastněných. Nejkrásnější okamžiky se mohou vyznačovat, a zpravidla také vyznačují, znaky téměř nesdělitelnými. Nezasvěcenému pozorovateli je vzájemné štěstí až nepochopitelné..."

(A. Dvorský, Vánoce dnes)

VÁNOCE A KULTURNÍ AKCE VE STRMILOVĚ

Předvánoční dobu zahájil jako už tradičně v sobotu 10. prosince 1994 smíšený pěvecký sbor ze Strmilova vystoupením v Ústavu sociální péče v České Olešné. Pásmo koled a vánočních písní bylo malým dárkem obyvatelům tohoto zařízení. Protože vánoce jsou svátky, kdy si lidé vzájemně chtějí dělat radost, také chovanky ústavu předvedly hostům svůj vánoční pořad - hezkou scénou, koledy i básně. Všichni se rozcházeli s dobrou náladou. Někteří se již nyní těší na "veselé vánoční hody", pro jiné budou znít hlavně jako "tichá noc, svatá noc".

Obě představy k vánocům patří. Ale pro každého jsou to svátky míru a pokoje. /MS/

V neděli 18. prosince 1994 se v Kulturním domě ve Strmilově konala vánoční besídka. Vystoupily zde děti ze základní školy a z mateřské školy, smíšený pěvecký sbor, kapela a sbor žáků základní školy.

Jednou z předvánočních akcí strmilovského smíšeného pěveckého sboru je "Zpívání u stromečku". Letos na náměstí koledy a vánoční písně zazněly ve čtvrtek 22. prosince 1994 v 17.30. hod.

Stává se tradicí, že již třetím rokem pořádá farní společenství v Kulturním domě ve Strmilově Vánoční hry. K dobré náladě ve sváteční době přispějí skupinky dětí a mládeže z různých farností. Program nebude dlouhý, důležité bude společné posezení a prožití této krásné doby. /Termín konání bude veřejnosti včas oznámen./ /MŠ/

TIP NA ... ▼ TIP NA ... ▼ TIP NA ...

Při svých "nárazových výpadech" do knihkupeckých prodejen opravdu čím dál víc "narážím" na čím dál více kvalitnější knihy. Dalo by se snad i říct, že kvantita pomalu ustupuje do pozadí a nahrazuje ji právě kvalita. Ovšem i tady samozřejmě platí pravidlo, že záleží na vkusu každého knihkupce a také kupujícího.

Co tedy doporučit? Tentokrát mne nezaujala pouze jedna kniha, ale je jich hned několik.

Na dárky se nejen o vánocích těší hlavně děti. Začnu tedy u nich. Nebo lépe: Začnu u knih, které by právě pro děti mohly být jako dárek opravdovými překvapením. Mám totiž na mysli sérii knížek pro nejmenší, na kterých se ilustrátorsky podílel Zdeněk Miler. Jsou to knihy různých formátů i druhů - od roztomilých leporel /např. Kuřátko a obilí/, přes knihu krásných minipříběhů O zvědavém štěňátku, až po typické krtečkovské, již dříve vydané příběhy /Krtěk a paraplíčko, Krtěk ve městě, atd./ Tyto, chcete-li, Milerovy "seriály" knižních příběhů, zejména zvířátek a věcí, by mohly být příjemnou a vítanou změnou, možná odpočinkem v sledování některých, u nás již zdomácnělých, kreslených seriálů W. Disneye. Pokud už se však tyto nestaly pro naše nejmenší drogou.

Jen ty malinko větší děti jistě zaujme knížka u nás již velice dobře známé autorky Astrid Lingronové My z ostrova Saltrákán. Tato již zfilmovaná kniha plná příběhů a dobré pohody u nás vyšla česky poprvé.

Pro starší chlapce a děvčata se objevil na pultech knihkupectví nečekaný jev v podobě knihy Marka Twaina Panna ve zbroji - román o Janě z Arku. Sám autor se zde projevil zcela netradičně, totiž jako výborný znalec střech.

dověkého prostředí. Kniha o věrnosti, statečnosti, víře a pokoře, navíc plná napínavého děje, jako dárek určitě potěší.

Pro ženy jsem objevila nádherně zpracovaný, trochu životopisný, ale hlavně historický román o osudech Désirée Claryové, později Bernadottové, od Annemarie Selinko - Désirée. Autorka ústy Désirée sděluje drobné události tehdejší doby, odhaluje zákulisí velmocenských plánů, jejím prostřednictvím můžete i trochu blíže poznat samotného Napoleona Bonaparte.

Jak jistě tušíte, v románu, který vypravuje žena, zajisté nebudou hrát hlavní úlohu boje a válečná tažení, ale především city a láska.

Babičkám /ale nejen jim/ nabízím knihkupci mnoho knih s milostnou tematikou. Příběhy jsou podobné pohádkám, většinou dobře končí. Už tradičně své místo na pultech zaujmají příběhy a romány Vlasty Javořické.

Myslím, že muži si častěji, než v milostném románu, zalistují v naučných knihách, někteří v detektivkách. Zmínila bych se o knize, která se poměrně brzo vrátila na pulty. Totiž o krásně vyprávěné Guinessově encyklopedii, v které najdete snad všechno, i když mírně zestručněné.

Nejen dědečkům bych doporučila řadu memoárů a uměleckých portrétů. O některých už v našich novinách byla řeč. Novinkou je kniha s názvem Potkala je láska. Vyprávění populárních umělců o tom, jak lze potkat lásku, nejen tu milostnou.

Tolik tedy má doporučení. Pokud knihy zde uvedené do vánoc už neseženete, vůbec to nevádí. Vždyť příležitost udělat radost sobě i jiným je a bude po celý rok dost. Zbývá jen jít a hledat a najít.

Hledat a najít příležitost i radost v podobě dárku, jako je např. kniha. /Vlasta Vondrušová/

Zdánlivě nelogicky, přesto však i tentokrát záměrně, jsem použila tento úryvek o obdarování do oblasti kultury. Chci na něj totiž navázat "svými" recenzemi v TIPU na ...

Osobně totiž považuji knihu za velice vděčný dárek. Záleží však opravdu na vkusu každého.

Pokud se tedy mezi Vámi čtenáři SN najde obdobný nadšenec pro knihy, jako jsem já, jistě mu nebude vadit, když se s ním podělím o své vlastní zážitky ze soukromého průzkumu knižního trhu. Zda tedy spojíte dva pojmy - dárek a kniha - v jeden jediný, nechávám opět jen a jen na Vás.

(Vlasta Vondrušová)

OD VŠEHO KOUSEK

Víte, čím krmit ptáčky?

Nádherně zbarvené listy ze stromů již opadalo a pohled na teploměr nám s jistotou říká, že se neodvratně blíží zima. Pro někoho může být zdrojem radosti, jinému může přinést strádání. Mezi ty strádající patří i naši opeření přátelé, kteří nás zejména na jaře těšili svým zpěvem, a kteří v chladném zimním období potřebují naši pomoc. Nabízíme vám proto několik rad a základních pravidel, jak krmit naše přezimující ptactvo:

Především je zásadně krmíme kvalitní potravou. Rozhodně by to tedy neměl být způsob jak se zbavit kuchyňských zbytků nebo plesnivějícího chleba. Krmítko může být jakéhokoliv tvaru a velikosti, z plastů, plechové nebo klasické dřevěné, dbáme pouze na to, aby vletový otvor neměl ostré hrany, případně trčící hroty hřebíků. Stříšku zhotovíme dostatečně velkou, abychom potravu chránili před sněhem a deštěm. Krmítko samotné umísťujeme na volném prostranství alespoň 1,5 m nad zemí, nejlépe 3-4 m od nejbližších keřů a stromů, čímž znemožníme lov toulavým kočkám, které se v místech zvýšeného výskytu ptáků rády zdržují.

Potravu dáváme do krmítka v takovém množství a stavu, aby neplesnivěla a nehnila a z hygienických důvodů provádíme také pravidelnou kontrolu a úklid krmítka a jeho okolí. Ptáky zásadně nekrmíme chlebem, uzeninami, slanými potravinami, suchými těstovinami ani kynutými výrobky. Z naší kuchyně můžeme ke krmení použít strouhanou housku, zbylé vařené brambory, kousky masa, na plátky nakrájený lůj, vnitřní sádlo nebo pokrmový tuk (LUKANA). Z přírodních zdrojů podáváme jakákoliv semena nebo plody, pokud nebyly chemicky ošetřeny. Vhodné je použít tzv. zadinu, tj. semena plevelů a trav, která zůstávají po vymláčení obilí a kterou snadno seženeme v každém statku nebo zemědělském družstvu nebo můžeme zakoupit přímo speciální směs určenou pro zimní příkrmování "AVIS - zimní směs".

Protože jsou však i ptáci vybíraví a nemusí vzít zavděk úplně vším, co mu nabídnete, předkládáme vám jídelníček nejčastějších zimních hostů na krmítko:

Kosi, kvícali a brkoslavi se živí převážně bobulemi ptačího zobu, kaliny, černého bezu, jeřabin, případně plody hrušek a jablek. Sýkory mají v oblibě mimo loje a tučných semínek slunečnice, semence a máku také drcené ořechy, vrabci a hrdličky

zahrnutí určitě nepohrdnou pšenicí, ovsem nebo strouhanou houskou. Pro zvonky, pěnkavy a strnady je nejvhodnější již zmíněná zadina. Hmyzožravým ptákům jako jsou šoupálci, mlynářici, střízlíci nebo králíci se nejvíce zavděčíme ztv. tukovým žírem, který se skládá z hovězího nebo skopového loje, drcených slunečnicových semen, máku, mletých ořechů a strouhanky. Vše smícháme s rozpuštěným (nikoli přepáleným!) lojem a do této směsi máčíme jehličnaté větvičky, případně směs vyléváme do kelímků nebo květináčů, v jejichž dně provlékne drát a podobně jako zvoneček zavěsíme na vyhlédnuté místo.

Je pochopitelné, že čím pestřejší jídelníček ptákům nabídnete, tím více druhů vás bude navštěvovat a takové vkusné zhotovené krmítko se štěbetajícími ptáky, je nejen vhodným doplňkem zimní zahrady, ale i příjemným oživením sedivých městských balkónů. A pokud by jste chtěli našim opeřencům pomoci také na jaře, v době hnízdění, napište si na adresu naší společnosti pro ochranu ptactva. Rádi všem milovníkům ptáků zašleme zdarma jednoduchý návod na výrobu ptačích budek a další materiály k ochraně ptactva.

MOS, P.O. Box 65, 750 65 Přerov 2

VEJŠPLECHTY

"Nakloněná rovina je položenka na můstek."

"Absolutismus je, že všichni měli rovno."

"Přítka, která se dotýká kružnice, je třetí přítka."

"Včelí královna sedí v úle na vejcích."

"Paní učitelko, nepřeji si, abyste neustále opravovala domácí úkoly červeně, pak má celý sešit červený. Počítá tak, jak ho to naučili a mně to vychází stejně."

(Převzato ze Školního šotka č. 1 žáků strmilovské školy)

CHUDÁK MOUCHA!

Dvouapůlletá Veronika říká své sestřenci: "Ivčo, budeme si hrát na mouchu, ty budeš moucha a já plácačka." A plácačka začala

BLAHOPŘEJEME ...

... všem jubilantům, kteří se v měsících listopadu a prosinci dožili významného životního jubilea.

Kulaté výročí narození oslavili a oslaví:

- pan Jaroslav Krátký /70 let/
- paní Božena Eliášová z Palupína /70 let/
- paní Marie Ježková ze Strmilova /80 let/
- paní Kateřina Dvořáková ze Strmilova /90 let/
- paní Libuše Lověťnská z Leštiny /70 let/
- paní Marie Schopfová ze Strmilova /70 let/
- pan Lambert Přibyl ze Strmilova /80 let/

Jmenovaným i všem ostatním oslavencům přeje redakce Strmilovských novin hodně zdraví a spokojenosti do dalších let.

... všem rodičům, kterým udělali radost tím, že se narodily v roce 1994 tyto dětičky:

- Michala Straková ze Strmilova /5.1.1994/
- Veronika Nováková ze Strmilova /10.2.1994/

- Filip Razím ze Strmilova /3.5.1994/
- Renata Chamradová ze Strmilova /17.5.1994/
- Anna Steinhäuserová ze Strmilova /3.6.1994
- Adam Dočekal ze Strmilova /21.6.1994/
- Pavlátová z Palupína /26.6.1994/
- Anna Janíčková z České Olešné /10.7.1994/
- Ivana Procházková ze Strmilova /19.7.1994/
- Tomáš Peltan ze Strmilova /14.9.1994/
- Jana Borešová z Palupína /16.10.1994/
- Jakub Šteflíček ze Strmilova /22.10.1994/
- Kateřina Lehejčková ze Strmilova /11.11.1994/
- Petr Krátký ze Strmilov /12.11.1994/

Dětičkám přejeme, aby radost svým rodičům nepřestávali nikdy dělat a rostli ve zdraví. Rodičům přejeme, aby díky jejich výchově na této zemi přibýlo několik dobrých a hodných lidí.

(Informace poskytl Obecní úřad Strmilov)

Pane starosto, tentokrát za Vámi nepřicházím, abyste zhodnotil činnost a dění v obci. O tom už jste dopodrobna informoval v minulém čísle SN. Kdybyste však chtěl něco popřát čtenářům k nastávajícím svátkům a hlavně do nového roku, co by to bylo?

Co bych chtěl čtenářům popřát? Samozřejmě, že to co si obvykle v různě obměňovaných formulacích navzájem přejeme - zdraví, štěstí, a úspěchy. Něco bych k tomu ale rád dodal. Když skončí vánoční pohoda a přehoupneme se přes Silvestra do nového roku a začneme se probírat ze svátečního přejídání, nedej Bože, aby někdo z těch, kterým jsme přáli úspěch, najednou úspěšný byl. Okamžitě v nás začne hlodat červík závidění - kde nato vzal, jakto, že on a ne já, to já bych taky uměl ap.. A už najednou naše nedávno vyslovené přání se mění v nepřání a raději bychom viděli toho, komu jsme přáli všechno nejlepší, aby se dostal do potíží. Nejsme ani trochu ochotni připustit, že byl odvážnější, riskoval, hodně pracoval.

A tak přeji čtenářům SN hodně zdraví, štěstí, úspěchů a slibuji, že nikomu nebudu ani sebevšest úspěch závidět. Přeji Strmilovu, aby těch úspěšných bylo co nejvíce, protože to je nejlepší cesta k rozkvětu obce.

SPORTOVCI HODNOTÍ, INFORMUJÍ - FOTBAL

V podzimní části okresní soutěže sehrálo mužstvo Strmilova 10 mistrovských zápasů s bilancí 10 6 1 3 35:21 19 a je na třetím místě se sedmibodovou ztrátou na vedoucí Staré Město.

Dále jsme se zúčastnili Poháru. V prvním kole jsme porazili Lodhérov 4:1. Ve druhém kole jsme podlehl Slavonicím 0:4, a z dalších bojů jsme vyřazeni. Nejlepším střelcem podzimu se stal Miroslav Dohnal s 11 góly.

V zimě se mužstvo bude připravovat 2x týdně v tělocvičně a jednou venku. Zúčastníme se také halového turnaje v Kamenici nad Lipou.

Po skončení podzimní části jsme také pokračovali s úpravou hřiště zatravnováním.

/Pavel Lehejček/